

Sygn. akt III AUa 100/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Świerk
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.) SA Marcjanna Górską
Protokolant: sekr. sądowy Bożena Karczmarz	

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi B. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 czerwca 2012 roku w sprawie III AUa 440/12

w przedmiocie zwrotu nienależnie pobranych świadczeń

oddala skargę.

III AUa 100/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni B. P. w dniu 3 stycznia 2013 roku wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 czerwca 2012 roku w sprawie III AUa 2440/12 wnosząc o przywrócenie wypłaty świadczeń emerytalnych bieżących oraz wypłatę zaległych świadczeń od dnia 1 października 2011 roku wraz z odsetkami. Powoływała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku o niezgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, a jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przez dniem 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawczyni B. P. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 maja 2007 roku, przy czym decyzja z dnia 15 maja 2007 roku ustalająca to prawo jednocześnie zawieszala wypłatę świadczenia na podstawie przepisu art.103 ust.2 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z powodu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego

wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Z uwagi na to, że przepis art.103 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nakazujący zawieszenie wypłaty emerytury osobom, które nie rozwiązały stosunku pracy, został uchylony z dniem 8 stycznia 2009 roku przez przepis art.37 ust.5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz.1507), organ rentowy na wniosek wnioskodawczynie wznowił wypłatę emerytury decyzją z dnia 17 marca 2009 roku. Decyzja z dnia 22 marca 2011 roku organ rentowy w związku ze zgłoszonym przez wnioskodawczynie wnioskiem o emeryturę po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego ustalił wysokość emerytury na podstawie art.26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i podjął wypłatę tego świadczenia.

Z dniem 1 stycznia 2011 roku z mocy art.6 ust.2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726) do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został dodany przepis art.103a, który stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z przepisem art.28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy przepisy ustawy stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r.

w dniu 9 stycznia 2012 roku powiadomiła telefonicznie organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., że przechodząc na emeryturę w maju 2007 roku nie rozwiązała stosunku pracy i nadal pracuje u dotychczasowego pracodawcy. W związku z tą informacją organ rentowy decyzją z dnia 13 stycznia 2013 roku zawiesił wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku. Następnie decyzją z dnia 16 stycznia 2013 roku stwierdził nadpłatę świadczenia za okres od 1 października 2011 roku do 31 stycznia 2012 roku w kwocie 7519,04 zł i na podstawie art.138 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zobowiązał do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia.

Od tej decyzji wnioskodawczynie wniosła odwołanie do Sądu Okręgowego w Radomiu, który wyrokiem z dnia 19 marca 2012 roku je oddalił. Sąd Okręgowy orzekł, że na podstawie art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wypłata świadczenia wnioskodawczynie została zawieszona decyzją z dnia 13 stycznia 2012 roku od dnia 1 października 2011 roku w związku z nierozwiązaniem stosunku pracy przez wnioskodawczynie z dotychczasowym pracodawcą. Świadczenie wypłacone w okresie od 1 października 2011 roku do 31 stycznia 2012 roku było świadczeniem niezależnym i w oparciu o art.138 ust.1 i 2 pkt.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podlega zwrotowi. Apelacja od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 5 czerwca 2012 roku w sprawie III AUa 440/12.

Wnioskodawczynie w skardze o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 czerwca 2012 roku jako podstawę skargi wskazywała przepis art. 401¹ kpc powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego orzekający o niezgodności przepisu art.28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie w sprawie III AUa 276/12.

Stosownie do treści art. 405 k.p.c. do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności oraz na podstawie przewidzianej w art. 401¹ k.p.c. właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej, co w stanie faktycznym sprawy oznacza właściwość Sądu Apelacyjnego.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. (Dz.U.2012.1285), na który powołuje się skarżąca, Trybunał Konstytucyjny wyrokiem orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa

wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Konsekwencją tego wyroku z dniem 22 listopada 2012 r. przepis art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Z treści cytowanego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucyjności tych przepisów ma charakter częściowy.

Analiza przedstawionych powyżej okoliczności faktycznych wskazuje, że wnioskodawczyni, która prawo do emerytury nabyła od dnia 1 maja 2007 roku, nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku.

Jak wynika z treści wyroku Trybunału niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 roku, jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 roku stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.